

DOROTA OSTROWSKA

ROLA BANKÓW W DZIAŁALNOŚCI POZOSTAŁYCH W POLSCE

Słowa kluczowe: system bankowy, rynek kapitałowy, rynek ubezpieczeniowy, rynek emerytalny

Keywords: banking system, capital market, insurance market, the market for retirement

Klasyfikacja JEL: G10

Wprowadzenie

Banki, jako jeden z segmentów rynku finansowego w Polsce, odgrywają istotną rolę w gospodarce. Wiele mówi się i pisze o istocie działalności bankowej, tj. o gromadzeniu depozytów i udzielaniu kredytów. Z jednej strony podmioty mają możliwość bezpiecznego lokowania wolnych nadwyżek pieniężnych, z drugiej – bank udostępnia podmiotom środki na określony czas. Środki te albo zostaną skonsumowane, co w konsekwencji przyczyni się do podwyższenia poziomu konsumpcji w gospodarce, albo zostaną zainwestowane np. w środki trwałe, co podwyższy poziom nakładów inwestycyjnych. Sprawna działalność depozytowa, jak i kredytowa, prowadzi gospodarkę w dobrym kierunku – w kierunku wzrostu gospodarczego. Celem referatu jest jednak przedstawienie innej roli banków, wynikającej z ich współpracy z pozostałymi instytucjami sektora finansowego (ryнку kapitałowego, ubezpieczeniowego i emerytalnego).

System bankowy w Polsce

Można zaryzykować stwierdzenie, że gdyby Polska nie przeszła transformacji ustrojowej i nie otworzyła granic na kapitał zagraniczny, to sektor bankowy nie rozwinąłby się do takich rozmiarów, a wraz z nim pozostałe segmenty rynku finansowego. Sektor bankowy nadal jest uważany za podstawę całego systemu finansowego. W roku 2010 udział banków w strukturze aktywów polskiego systemu finansowego wynosił 69,6%. Pozostałe instytucje miały znacznie mniejszy udział, bo wynoszący kolejno: otwarte fundusze emerytalne – 13,3%; zakłady ubezpieczeń – 8,7%; fundusze inwestycyjne – 7,0%; spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe – 0,8%; podmioty maklerskie – 0,6%¹.

¹ Por. *Rozwój systemu finansowego w Polsce w 2010 roku*, Narodowy Bank Polski, Warszawa 2011, s. 13.

System bankowy nie istniałby bez banków komercyjnych, gdzie ulokowana została znaczna część kapitału zagranicznego. Jest to drugi szczebel tego systemu (na szczycie stoi NBP). Banki komercyjne z kolei możemy podzielić na uniwersalne – zajmujące się wykonywaniem podstawowych operacji bankowych, a także wyspecjalizowane, tj. specjalizujące się w wyodrębnionych rodzajach operacji.

Poza bankami komercyjnymi działają także banki spółdzielcze. Jak wynika z danych, liczba banków komercyjnych zwiększyła się z 63 odnotowanych w 2006 roku do 70 w 2010 roku, z tym, że większość z nich to banki z przeważającym udziałem kapitału zagranicznego. Banki spółdzielcze to banki reprezentujące kapitał polski. W 2006 roku odnotowano 584 banki, a w 2010 roku liczba ta zmniejszyła się do 576².

Banki w pierwszej kolejności gromadzą środki od różnych podmiotów gospodarki narodowej, a następnie przekazują do dyspozycji w postaci kredytu. Wielkość aktywów gromadzonych przez banki od podmiotów, a zwłaszcza od gospodarstw domowych, uzależniona jest w dużej mierze od sytuacji finansowej, w jakiej znajdują się te podmioty.

Banki na rynku kapitałowym

Rynek kapitałowy pozwala na wymianę nadwyżek pieniężnych na instrumenty finansowe i zamianę tychże instrumentów na środki pieniężne. Z jednej strony mamy do czynienia z inwestorami giełdowymi, tj. krajowymi: indywidualnymi i instytucjonalnymi, a także inwestorami zagranicznymi, którzy dostarczają kapitał na giełdę³. Z drugiej – spotkamy się z emitentami, którzy zgłaszają zapotrzebowanie na kapitał inwestycyjny za pomocą emisji papierów wartościowych⁴. Kondycję giełdy, a tym samym gospodarki, bo jest ona niejako jej barometrem, możemy odczytać głównie z dwóch wielkości, a mianowicie z liczby debiutów oraz z kapitalizacji spółek. Kiedy mamy do czynienia ze wzrostem gospodarczym, liczba debiutów ma skłonność do wzrostu, kiedy z recesją – liczba ta spada, gdyż wtedy emitent uzyska niższą cenę za akcje, aniżeli w sytuacji wzrostu gospodarczego. Podobnie jest, jeżeli chodzi o kapitalizację, która stanowi iloczyn liczby akcji i ich ceny.

Na rynku kapitałowym funkcjonuje kilka instytucji, które organizują ten rynek. Przy takich instytucjach, jak np.: Komisja Nadzoru Finansowego, Giełda Papierów Wartościowych w Warszawie SA, Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych, działają także domy maklerskie, których zadaniem jest wypełnianie roli pośrednika, organizującego i rozliczającego transakcje na rynku kapitałowym. Tutaj niezastąpioną rolę pełnią banki, które działają w roli pośrednika obok niebankowych domów maklerskich⁵. Zgodnie z ustawą O obrocie instrumentami finansowymi (DzU 2005, nr 183, poz. 1538), banki mogą uczestniczyć

² *Ibidem*, s. 11.

³ Rynek kapitałowy reprezentowany jest przez dwie główne instytucje: Giełdę Papierów Wartościowych w Warszawie SA (regulowany rynek giełdowy) oraz MTS CeTO SA (regulowany rynek pozagiełdowy).

⁴ Banki na rynku kapitałowym mogą występować w roli emitenta, pozyskując w ten sposób środki między innymi na kontynuowanie swojej działalności kredytowej.

⁵ W grudniu 2011 r. w KNF zarejestrowane były 52 domy maklerskie.

w obrocie tymi walorami. W związku z tym mogą prowadzić działalność maklerską. Działalność maklerska w tych instytucjach może być prowadzona na dwa sposoby. Pierwszy to działalność w bankach biur maklerskich, drugi – jednostek organizacyjnych. Według danych KNF, w grudniu 2011 roku zarejestrowanych było 9 banków prowadzących biura maklerskie. Jako jednostki organizacyjne zarejestrowanych było 5 banków.

Banki w tym przypadku wypełniają bardzo istotną rolę w gospodarce. Bank jest tutaj pewnym kanałem dystrybucji papierów wartościowych dla rynku kapitałowego, przyczyniając się tym samym do akumulacji środków pieniężnych, które trafiają z banku-pośrednika do emitenta, czyli spółki, która przeznaczy je na rozwój. Prowadzenie tej działalności przez banki budzi w inwestorach zaufanie, gdyż bank jest instytucją wysokiego zaufania społecznego.

Banki na rynku ubezpieczeniowym

Rynek ubezpieczeniowy, podobnie jak sektor bankowy, otworzył się na kapitał zagraniczny wiele lat temu. Razem z tym kapitałem napłynęły nowoczesne produkty, rozwiązania czy metody dystrybucji. W Polsce zakłady ubezpieczeń działają w ramach dwóch działów. Zakłady działające w Dziale I zajmują się sprzedażą ubezpieczeń życiowych. Z końcem 2011 roku w KNF zarejestrowanych było 29 zakładów⁶. Zakłady w ramach tego działu mogą oferować produkty ubezpieczeniowe z pięciu grup ryzyka. Ubezpieczenia sprzedawane w ramach każdej z wymienionych grup odgrywają bardzo ważną rolę, zarówno dla podmiotów nabywających te produkty, jak i dla gospodarki polskiej. W razie zajścia zdarzenia ujętego w umowie ubezpieczenia, polisy te zabezpieczają zarówno rodzinę w razie śmierci osoby ubezpieczonej, często jedyne go żywiciela rodziny, jak i zapewniają godne życie na emeryturze (grupa 1, 3, 4). Pozwalają na zgromadzenie kapitału dla dziecka (grupa 2), który w dorosłym życiu może być przeznaczony na dalszą edukację, kupno mieszkania, itp. Osoby zapobiegliwe mogą do ubezpieczenia dokupić pewne opcje, które chronią finansowo osobę ubezpieczającą na wypadek choroby czy pobytu w szpitalu (grupa 5). Jeżeli chodzi o korzyści dla gospodarki, to dzięki środkom wpłacanym przez klientów w ramach umów ubezpieczenia, zakłady dysponują aktywami, które są lokowane w instrumenty rynku finansowego.

W Dziale II z kolei funkcjonują zakłady ubezpieczeń sprzedające produkty zaliczane do pozostałych ubezpieczeń osobowych i ubezpieczenia majątkowe. Z końcem grudnia 2011 roku w KNF zarejestrowane były 33 zakłady ubezpieczeń⁷. Tutaj zakłady mogą sprzedawać produkty w ramach 18 grup ryzyka.

⁶ www.knf.gov.pl/dla_ryнку/PODMIOTY_ryнку/Podmioty_ryнку_ubezpieczeniowego/Dzial_I_ubezpieczenia/zaklady_ubezpieczen_siedziba.html (31.12.2011).

⁷ www.knf.gov.pl/dla_ryнку/PODMIOTY_ryнку/Podmioty_ryнку_ubezpieczeniowego/Dzial_II_pozostale_ubezpieczenia/zaklad_ubezpieczen_z_siedziba_w_polsce.html (31.12.2011).

Zakłady ubezpieczeń mogą korzystać z kilku kanałów sprzedaży swoich produktów. Ich struktura wygląda następująco:

1. Sprzedaż bezpośrednia:
 - pracownicy,
 - Internet,
 - telefon,
 - inne.
2. Agenci ubezpieczeniowi:
 - osoby fizyczne,
 - osoby prawne (w tym banki),
 - SKOKI,
 - pozostałe,
 - podmioty bez osobowości prawnej.
3. Brokerzy ubezpieczeniowi i reasekuracyjni:
 - osoby fizyczne,
 - osoby prawne.
4. Inne kanały dystrybucji.

Banki na rynku ubezpieczeniowym, podobnie jak na rynku kapitałowym, mogą pośredniczyć w sprzedaży instrumentów, w tym przypadku polis i tym samym pełnić funkcję jednego z wielu kanałów dystrybucji. W tabeli 1 przedstawiono dane dotyczące wartości SPB zebranej przez te instytucje w Dziale I i II. Z danych tych wynika, że banki są aktywniejsze w sferze funkcjonowania Działu I, aniżeli Działu II. Biorąc pod uwagę strukturę

Tabela 1

Udział banków jako kanału dystrybucji ubezpieczeń z Działu I i II
w zebranej składce przypisanej brutto w Polsce w latach 2006–2010

Wyszczególnienie	Rok				
	2006	2007	2008	2009	2010
Dział I					
SPB (w tys. zł)	4 300 760	5 967 947	17 405 226	11 217 834	11 356 055
Udział w SPB ogółem (%)	20,37	23,44	44,70	37,12	36,22
Dział II					
SPB (w tys. zł)	120 226	249 848	478 878	730 069	1 111 833
Udział w SPB ogółem (%)	0,73	1,41	2,41	3,54	4,50

Źródło: opracowanie własne na podstawie tabeli 4 oraz: www.knf.gov.pl/Images/1_Przegląd_ryнку_ubezpieczeń_2006_tcm75-9186.xls; www.knf.gov.pl/Image/V_Sprawozdanie_stat_2007_tcm75-9230.xls; www.knf.gov.pl/Images/V.%20Sprawozdanie_stat_2008_k_tcm75-12134.xls; www.knf.gov.pl/Images/V_Sprawozdanie_stat_2009_tcm75-24148.xls; www.knf.gov.pl/Images/V_Sprawozdanie_stat_2010_tcm75-27919.xls (1.12.2011).

kanałów dystrybucji należy stwierdzić, że banki mają znaczny udział w sprzedaży tych produktów. Zauważono nawet w pewnym okresie bardzo wysoki udział tego sektora w sprzedaży polis. Miało to miejsce w 2008 roku, kiedy to sięgnął on aż 44,70%, przy łącznej sumie SPB w wysokości 17 405 226 tys. zł. W poprzednich latach wynosił odpowiednio 20,37 oraz 23,44%. Wprawdzie udział ten w kolejnych dwóch latach zmniejszył się do 37,12 oraz 36,22%, ale i tak instytucje te przyczyniły się do rozwoju Działu I rynku ubezpieczeń.

Mimo że w Dziale II udział banków w dystrybucji polis wzrastał z roku na rok, to i tak był mało znaczący dla rozwoju rynku ubezpieczeń, gdyż wynosił jedynie, odpowiednio: w 2006 roku – 0,73%, w 2007 – 1,41%, w 2008 – 2,41%, w 2009 – 3,54%, w 2010 – 4,50%.

Banki na rynku emerytalnym

Rynek emerytalny, w porównaniu do pozostałych segmentów rynku finansowego, jest stosunkowo młody. Został on wyodrębniony w 1999 roku, kiedy to weszła w życie reforma emerytalno-rentowa, wprowadzająca trójfilarowy system ubezpieczeń. Jednym z obowiązkowych instrumentów wprowadzonych wraz z reformą jest otwarty fundusz emerytalny (OFE).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych część ze składki, jaką wpłaca pracodawca za pracownika z tytułu zatrudnienia, przekazuje do OFE na jego indywidualne konto w wybranym przez pracownika funduszu. Od kilku lat funkcjonuje stała liczba OFE, jest ich 14.

W przypadku rynku emerytalnego banki mogą występować w bardzo ważnej roli, jaką jest rola depozytariusza⁸. Według art. 159 wymienionej ustawy do obowiązków depozytariusza w zakresie przechowywania aktywów funduszu należy między innymi prowadzenie rejestru aktywów funduszu zapisywanych na właściwych rachunkach oraz przechowywanych przez depozytariusza i inne podmioty uprawnione do tego na mocy odrębnych przepisów lub na podstawie umów zawieranych za zgodą depozytariusza itp.

Od 2008 roku polski rynek finansowy doświadcza niekorzystnego wpływu kryzysu na podmioty tego rynku. Chodzi tu nie tylko o rynek kapitałowy, który jest niejako barometrem każdej gospodarki, czy też o sektor bankowy, który na skutek kryzysu odczuł i nadal odczuwa niedobór środków pieniężnych gromadzonych głównie przez gospodarstwa domowe, ale także o rynek emerytalny i o rolę banków jako depozytariuszy dla OFE.

Banki te powinny szczególnie ostrożnie prowadzić swoją działalność, tzn. dokonywać dokładnej kalkulacji ryzyka przy okazji każdej akcji kredytowej, aby nie narazić się na utratę płynności. Nadzór nad działalnością banku – depozytariusza pełni KNF. Przewodniczącą tej instytucji, Andrzej Jakubiak, w piśmie z dnia 25 listopada 2011 roku, skierowanym do banków pełniących funkcję depozytariusza funduszy emerytalnych i inwestycyjnych, napisał: „W opinii Komisji Nadzoru Finansowego sposób funkcjonowania właściwych komórek organizacyjnych banku odpowiedzialnych za realizację zadań depozytariusza powinien

⁸ Banki pełnią rolę depozytariusza nie tylko na rynku emerytalnym – dla funduszy emerytalnych, ale także dla funduszy inwestycyjnych.

zostać zdefiniowany (zarówno na gruncie technicznym jak i osobowym) w taki sposób, aby umożliwić właściwy poziom realizacji zadań o charakterze nadzorczo-kontrolnym, redukującym ryzyko utraty aktywów”.

Z informacji zawartych w statutach poszczególnych powszechnych towarzystw emerytalnych wynika, że na rynku OFE działa pięciu depozytariuszy. Bank PKO SA jest depozytariuszem dla dwóch funduszy, Deutsche Bank – także dla dwóch funduszy, podobnie jak bank PKO BP. BRE Bank jest depozytariuszem dla trzech funduszy, a Bank Handlowy występuje jako depozytariusz dla pięciu funduszy. Występowanie tak małej liczby depozytariuszy na rynku emerytalnym ułatwia KNF kontrolę i nadzór nad tymi podmiotami.

Na rynek emerytalny składa się także inny instrument – jest nim wprowadzone we wrześniu 2004 roku indywidualne konto emerytalne (IKE). Instrument ten daje możliwość systematycznego oszczędzania na cele emerytalne. Zyski osiągnięte z tytułu posiadania tego konta są zwolnione z podatku od zysków kapitałowych, pod warunkiem utrzymania tego konta do 60 lub 55 roku życia – w przypadku posiadania przywileju przejścia na wcześniejszą emeryturę. Państwo wprowadziło ten instrument w celu pobudzenia społeczeństwa do oszczędzania. Na początku zaobserwowano duże zainteresowanie tymi kontami z uwagi na wprowadzony wtedy podatek „Belki” od zysków kapitałowych, a IKE stanowiły wówczas niejako ucieczkę przed tym podatkiem.

W dystrybucji IKE uczestniczą cztery podmioty rynku finansowego, takie jak: zakłady ubezpieczeń, towarzystwa funduszy inwestycyjnych, podmioty prowadzące działalność maklerską oraz banki. Z końcem 2010 roku wszystkie instytucje finansowe zarządzały aktywami z tytułu IKE w wysokości 2 726 395 tys. zł⁹. Na akumulację takiej kwoty złożyła się akwizycja ww. instytucji.

W tabeli 2 zaprezentowano dane dotyczące liczby prowadzonych IKE przez poszczególne instytucje w latach 2006–2010. W 2006 roku odnotowano ogółem 840 263 takie konta. W kolejnym roku zaobserwowano wzrost o 8,95%. Jednak już kolejne lata przyniosły spadek tej liczby odpowiednio o: 6,74; 5,23 oraz 2,07%. W rezultacie z końcem 2010 roku odnotowano 792 466 IKE, co oznacza, że było ich mniej niż w 2006 roku o 47 797, tj. o 5,69%.

W przypadku zakładów ubezpieczeń odnotowano największą sprzedaż tych instrumentów oraz podobną tendencję do ogólnej. W 2006 roku instytucje te prowadziły 634 577 IKE a z końcem 2010 roku 579 090, co oznacza o spadek o 8,74%. Towarzystwa funduszy inwestycyjnych zachowały ten sam trend do wzrostu i spadków, z tym, że nie były one tak duże, bo w konsekwencji w 2010 roku instytucje te prowadziły 168 664 IKE, tj. o 16,87% więcej, aniżeli w 2006 roku.

Analiza kolejnych danych napawa optymizmem, gdyż, jak wynika z obliczeń, podmioty prowadzące działalność maklerską nie poddały się kryzysowi. Odnotowano tu co-

⁹ Por. *Indywidualne konta emerytalne w 2010 roku*, Urząd Komisji Nadzoru Finansowego, Warszawa 2011, s. 9.

roczny wzrost odpowiednio o: w 2007 roku – 7,68%, w 2008 – 13,70%, w 2009 – 17,50%, 2010 – 24,14%. W 2010 roku instytucje te prowadziły 14 564 IKE, co oznacza wzrost w stosunku do 2006 roku aż o 78,57%.

Instytucje, które są przedmiotem analizy w niniejszym opracowaniu, odnotowały jako jedyne coroczne spadki wynoszące odpowiednio: w 2007 roku – 20,09%, w 2008 – 14,38%, w 2009 – 12,15% oraz w 2010 – 5,73%. Bank, jako jedyna instytucja, odnotował tak wysoki spadek w 2010 roku w porównaniu do 2006 roku, a wynoszący aż 43,34%.

Tabela 2

Liczba prowadzonych IKE w Polsce w latach 2006–2010 przez poszczególne instytucje oraz procentowy udział banków w dystrybucji IKE

Rodzaj instytucji finansowej	Rok				
	2006	2007	2008	2009	2010
Zakłady ubezpieczeń	634 577	671 984	633 665	592 973	579 090
Towarzystwa funduszy inwestycyjnych	144 322	192 206	173 776	172 532	168 664
Podmioty prowadzące działalność maklerską	8 156	8 782	9 985	11 732	14 564
Banki	53 208	42 520	36 406	31 982	30 148
Udział banków w dystrybucji (%)	6,33	4,64	4,26	3,95	3,80
Ogółem	840 263	915 492	853 832	809 219	792 466

Źródło: opracowanie na podstawie obliczeń własnych oraz D. Ostrowska: *Kapitał międzynarodowy a funkcjonowanie rynku finansowego w Polsce*, Wydawnictwo Wyższej Szkoły Finansów i Zarządzania w Białymstoku, Białystok 2011, s. 155; *Indywidualne konta emerytalne w 2010 roku*, Urząd Komisji Nadzoru Finansowego, Warszawa 2011, s. 8.

Należy zgodzić się z faktem, że tym razem banki nie przyczyniły się znacznie do rozwoju tego segmentu rynku emerytalnego. Potwierdzeniem niech będą dane dotyczące udziału liczby IKE prowadzonych przez te instytucje w ogólnej liczbie prowadzonych kont. Jeszcze w 2006 roku wynosił on 6,33%, ale już w następnych latach stopniowo się zmniejszał i wynosił: w 2007 roku – 4,64%, w 2008 – 4,26%, w 2009 – 3,95% oraz w 2010 – 3,80%.

Podsumowanie

Przedmiotem niniejszego opracowania był rynek finansowy w Polsce. Poświęcono tu uwagę bankom, jako instytucjom odgrywającym istotną rolę w rozwoju gospodarczym kraju. Podstawowe operacje bankowe są sprawnie prowadzone przez te podmioty. Banki, oprócz pełnienia roli depozytowo-kredytowej, są obecne w innych segmentach rynku finansowego, czyli na rynku kapitałowym, ubezpieczeniowym i emerytalnym.

Z analizy danych dotyczących rynku kapitałowego wynika, że chociaż rynek ten jest podatny na wahania koniunktury, systematycznie się rozwija. Bez obecności banków na

tym rynku rozwój rynku byłby znacznie utrudniony. Na rynku kapitałowym banki występują w roli pośrednika, prowadząc bankowe domy maklerskie. Przyczyniają się w ten sposób do zwiększania akumulacji kapitału. Podmioty te mają rozbudowane sieci placówek nie tylko w całej Polsce, ale także za granicą, co umożliwi pozyskanie większej liczby inwestorów za ich pośrednictwem. Kapitał jest przekazywany do spółek-emitentów, a te inwestują zebrane środki w dalszy rozwój.

Banki są także obecne na rynku ubezpieczeniowym. Rynek ten to ubezpieczenia życiowe – Dział I oraz ubezpieczenia pozostałe osobowe i majątkowe – Dział II. Instrumenty te pełnią w gospodarce kilka funkcji, takich jak np. funkcja ochronna czy funkcja gromadzenia kapitału. Banki są zaliczane do jednego z kanałów dystrybucji produktów ubezpieczeniowych. Jak wynika z analizy danych, w Dziale I odnotowano znaczący udział banków w sprzedaży polis, co korzystnie wpłynęło na rozwój tego rynku. Z kolei w Dziale II udział ten był niewielki, na poziomie kilku procent, co nie miało większego wpływu na wyniki osiągnięte przez ten dział rynku ubezpieczeniowego.

Banki występują w roli pośrednika także na rynku emerytalnym, tj. na rynku indywidualnych kont emerytalnych. Obok banków, pośrednictwem zajmują się jeszcze inne instytucje, takie jak: zakłady ubezpieczeń, towarzystwa funduszy inwestycyjnych, podmioty prowadzące działalność maklerską. Zaobserwowano ogólną tendencję do zmniejszania się liczby IKE – instrument ten nie okazał się tak skuteczny w zwiększaniu oszczędności społeczeństwa, jak zakładał to ustawodawca. Banki nie miały dużego udziału w rozwoju tego instrumentu rynku emerytalnego, sięgał on tylko kilku procent, podobnie jak w Dziale II ubezpieczeń, i miał tendencję do spadku. Na rynku emerytalnym występuje jeszcze jeden instrument, jakim jest OFE. W tym przypadku bank występuje jako depozytariusz środków gromadzonych przez fundusze. Jest to bardzo odpowiedzialna funkcja. Dla 14 funkcjonujących w 2011 roku OFE pięć banków pełniło funkcję depozytariusza.

Literatura

Indywidualne konta emerytalne w 2010 roku, Urząd Komisji Nadzoru Finansowego, Warszawa 2011.

Ostrowska D.: *Kapitał międzynarodowy a funkcjonowanie rynku finansowego w Polsce*, Wydawnictwo Wyższej Szkoły Finansów i Zarządzania w Białymstoku, Białystok 2011.

Rozwój systemu finansowego w Polsce w 2010 roku, Narodowy Bank Polski, Warszawa 2011.

www.knf.gov.pl/dla_ryнку/PODMIOTY_ryнку/Podmioty_ryнку_ubezpieczeniowego/Dzial_I_ubezpieczenia/zaklady_ubezpieczen_siedziba.html.

www.knf.gov.pl/dla_ryнку/PODMIOTY_ryнку/Podmioty_ryнку_ubezpieczeniowego/Dzial_II_pozostale_ubezpieczenia/zaklad_ubezpieczen_z_siedziba_w_polsce.html.

www.knf.gov.pl/Images/1_Przegląd_ryнку_ubezp_2006_tcm75-9186.xls (1.12.2011).

www.knf.gov.pl/Image/V_Sprawozdanie_stat_2007_tcm75-9230.xls (1.12.2011).

www.knf.gov.pl/Images/V.%20Sprawozdanie_stat_2008_k_tcm75-12134.xls (1.12.2011).

www.knf.gov.pl/Images/V_Sprawozdanie_stat_2009_tcm75-24148.xls (1.12.2011).

www.knf.gov.pl/Images/V_Sprawozdanie_stat_2010_tcm75-27919.xls (1.12.2011).

dr Dorota Ostrowska

*Wyższa Szkoła Finansów i Zarządzania w Białymstoku
opiekun Koła Naukowego „Economy & Society”*

Streszczenie

Banki odgrywają kluczową rolę w rozwoju gospodarczym Polski. Podstawową działalnością tych instytucji nadal pozostaje rola depozytowo-kredytowa. Jednak są obecne także w pozostałych segmentach rynku finansowego i pełnią tam np. rolę pośrednika w sprzedaży instrumentów finansowych na rynku kapitałowym, ubezpieczeniowym i emerytalnym. Ich działalność przyczynia się w różnym stopniu do dalszego rozwoju wszystkich segmentów rynku finansowego.

ROLE OF BANKS IN THE ACTIVITIES OF OTHER POLISH FINANCIAL MARKET ENTITIES

Summary

Banks play a key role in the development of the Polish economy. The core role of these institutions remains the role of deposit and lending institution. However, they are present in other segments of the financial market and play the role of intermediary in the sale of financial instruments on the capital, insurance and pension markets. Their activity contributes in varying degrees to the further development of all segments of the financial market.

